

Pácban voltam, nem volt témám erre a hétre. Botorul ugyanis már előre megírtam, hogy a hat szakszervezet összehangolt tüntetésének nem lesz foganatja, és a kormány, amely a szervezésbe is belelógatta az ujját, nem fogja figyelembe venni. Más meg nem történt belföldön. A borzalmas szerencsétlenségeket leszámítva külföldön is csak annyi, hogy Zidan mellbefejelte az egyik olaszt, de senki nem tudja, mire fel, mit mondhatott neki a fickó, amitől is elvesztette az eszét. (Egyes, főként magyarországi elemzők rasszista megjegyzésre gyanakodnak, de ez lehet bennük kifejlődött káros beidegződés, faji előítélet is...) Az, ami hétfőn történt, aztán váratlanul megmentett. Gyurcsány sokkal érdekesebb mejjport adott a magyar életnek, mint a francia az olasznak. Ismét élt régi módszerével: a sebre tapasztkenést alkalmazott.

Ez persze magyarázatot igényel. Az emberek ma már nem tudják, mi az a tapasztkenés. Ez egy a higiénikus, tudományos, kémiai orvoslás előtti időkben alkalmazott, a népi gyógyászatból átöröklött módszer, amely a sebekre és kelésekre elsősorban különféle szerekkel, fűvekkel dúsított agyag-, csiriz-, olajkenéseket, tapasztokat alkalmazott, amelyek, ha kellett, rá is száradtak az eltört végtagra és rögzítették is, enyhítették a fájdalmat, gyógyítottak a maguk módján. A tapasztkenést a modern tudomány kiszorította, most azonban a Gyurcsány–Kóka–Draskovics–Bajnai Gordon- csomag megszorító intézkedései következtében bizonyára újra előkerül, hiszen az elbocsátott orvosok helyett felcserek fogják felkenni minden beteg páros vagy páratlan végtagra, tagra, fejre, májra, tüdőre. A dolgot alkalmasint természetgyógyászatnak is nevezhetik, és szépen felfüvelhetnek vele. A tapasztkenésnek most jövője nyílt.

Gyurcsány hétfői tapasztkenése azonban egy kicsit csalafintább. 2006. július 10-én az Országgyűlésben, két nappal a szakszervezeti tüntetés után és a csomagja megszavazása előtti délelőtti ülésen bejelentette, hogy az államreform-bizottság és az euró-pénzek elosztásának bizottsága után, tehát Draskovics bizottsága és Bajnai Gordon bizottsága után létrehozza a Konvergencia Bizottságot Surányi György vezényletével. Hiába: kenni tudni kell. Tapasztkenni még inkább.

Ez a bizottságosdi nagy találmány, de nem új. A bolsevikok már kezdettől alkalmazzák. Soha nem lépnek ők fel nyíltan, szemtől szembe a parlamentarizmussal, a demokráciával, de mindig mögé kerülnek, mert terhükre van. Különösen azután, hogy akármilyen módszerrel megszerezték valahol a hatalmat. Hát, itt most megszerezték. Dehogy támadják ők a domesztikált Fideszt és a többi ellenzéki pártot, a parlamenti demokráciát, a köztársasági eszmét, az elnököt, soha, de létrehoznak egy-két bizottságot, ezekbe tolják át elsősorban a pénzek fölötti rendelkezést, az államreform fenyegető lépéseit – amelyeket esetleg meg sem tesznek –, az elbocsátandók névsorait, és közben nem győznek zokogni a demokrácia fogyatékos működése miatt. Az ellenzék nem engedi működni a demokráciát, amely régen nincs.

Ez már igen magas bizottság Surányival, de még nem az utolsó bizottság. Még majd létrehoznak egy összehangoló bizottságot is, amely a kormány, az Országgyűlés, a köztársasági elnök munkáját fogja összehangolni. Amennyire ismerjük az agyukban lejátszódó folyamatokat – gondolkodásnak ezt csak tapasztkenés szinten lehet nevezni –, ennek az eddigi három bizottság elnöke lesz tagja, valamint Gyurcsány vagy Gyurcsányné. Meglehet, Gyurcsányt a megalakításig annyira eltölti a hitvesi szeretet, hogy ezt a superbizottságot átadja Dobrev Klárának, az Apró–Klein család leszármazottjának. Ez lesz az „Újszerzeményi Bizottság”, latin nevén Neoaquistica Commissio. Ez, miként már írtuk is ezeken a hasábokon, hiszen előre láttuk, már a Bokros-csomag idején, hogy ennek fel kell állnia, az új birtokok

végleges tulajdonba adása felől és a maradék jobbágyságok szétosztása felől fog rendelkezni. Mint annak idején. Az „Újszerzemény Bizottságnak” természetesen elődeivel együtt mindent, de mindent el kell konfiskálnia a ma-gyarságtól.

Az eredeti Újszerz. B. a török kiűzése után jött létre, nagyjából annyi idő múlva, mint amennyi most az úgynevezett rendszerváltás óta eltelt. Az I. Lipót Habsburg császárhoz hű osztrák, cseh és kis részben magyar főnemesek, katonák, érdemdúsak, kiválasztottak számára juttatott – privatizált – birtokok tulajdonjoga felől rendelkezett ez a Bizottság. Akkor. Mint most is. Gonosz megszálló találmány volt eredetileg is. A török kiűzése után, a kivérzett és kiürült magyar földön vált első dolgukká az új megszállóknak az osztozkodás. Ennek leghíresebb gonosztevője Caraffa generális volt, aki a felvidéki Eperjest kapta, és ott vérengzett annyira, hogy még az uralkodó rosszallását is kiváltotta.

Képünk ezt a pillanatot ábrázolja. A Gyurcsány-kormány–Caraffa-kormány, a Csonkaországot végső megadásra, önfeladásra, földelvesztésre és végső nyomorba döntő bűnszövetkezés. Mert végtelen cinizmus kell ahhoz, hogy akármennyire gyengécske és tömegelőz nélküli volt is a szakszervezeti tüntetés, akármennyire csak a parlamenti keretek között marad is a Fidesz ellenállása, a felelős miniszterelnök ezzel az Újszerzeményi-tapaszkennel válaszoljon a megszorítások keltette félelmekre. A magyar nemzet szorong, s Gyurcsány bizottságot hoz létre. Ez cinizmus, Surányival pedig szupercinizmus.

Gyurcsány tudja, hogy ez a bizottság nem válasz semmire. Ad még egy nagy tömb hatalmat egy SZDSZ-es társaságnak. Ez a dolog lényege. Gyurcsány tanult a saját múltjából: nem minisztériumokat ad az SZDSZ-nek, mert azt átlátja a vak is, hanem bizottságokat. Minden hatalmat. Most elsősorban Surányinak. S így most már a főhatalom három nagytőkés, politikailag és pénzügyileg rovott múltú SZDSZ-es fazon kezében összpontosul. Gyurcsány szerény gyerek, az ő kezében csak annyi hatalom marad, amennyit ezek a bizottságok külső, elsősorban izraeli tőke-igénynek megfelelően, az új szerzeményezés háttérirányítóinak megfelelően visszaszolgáltatnak neki. Számára ez elég is. Szerződésben ezt vállalta. Tudja. Nem ő keveri a tapasztalást, ő csak felrakja, fakéssel, két ujjal, hárommal. (Ánusza válogatja.) Ha megkérlik.

A kormányzás – sajnos ezt is megláttuk évekkal ezelőtt, mindjárt a fellépésükkor – egy maffiatevékenység jellegét kezdi ölteni. Már nem sokat számít a parlament, maga a kormány se, a köztársaság se, csak a kitűzött privatizációs célokat kell elérni, csak az „Újszerzeményiek” menetrendjét kell betartani, és akár le is lehet köszönni.

Tavaly sürgős lett a reptéreladás, mert nem volt százszázalékosra vehető a választási eredmény, bizonyos csalási műveletek még lötyögtek a tervben, ezért gyorsan idejött Putyin és Blair, lezsírozták, eladták, meglett. Most jön a vasút, a Volán és a föld. Gőzerővel. Mindhárom bizottság támogatja. Mondhatnak a hitelminősítők, amit akarnak, a nemzetközi és elsősorban a zsidó, Apró–Klein-féle megbízóknak tetszik a gyenge forint, a kivihető busás haszon és az olcsón megvehető föld. A Mol haszna a háromszázas benzinen nagy, és mind New Yorkba megy, a Bank of New York széfjeibe, mint alapkezelő széfekbe. Ott kezelik, kenik, neoaquistikázzák. A maffiakormány megél az inflációból. Gerjeszti is sebesen. Majd aztán, ha összegyűlt annyi, hogy semmilyen safarin nem tudják elkölteni és minden gázai telepésnek jutott egy lakás ára valamelyik vizes-kies magyarországi lakóparkban, hát majd adnak nagykegyesen valamit a népnek is. Engednek, konszolidálnak. Kádár is ezt csinálta: akasztott szorgalmasan, négyszáz magyart, munkást, parasztot, fiatalot és aztán konszolidált, és ki is rugdosta a vaskalapos, kegyetlen Marosán-féle bolsevikokat. Ezért ne tekintsük győzelemnek, ha netán Gyurcsány fáradságra hivatkozva annyira belefejel valamibe, hogy mennie kell. A

hatalom már át van játszva Bajnai–Surányi kezébe, pontosabban ezek tartóinak a kezébe. Az új tartóknak nincs nevük, csak a nemzetközi lajstromban. Ott mondjuk Ofernak, Rothschildnak vagy Reichmannak hívják őket, de néha úgy látszik, mintha Tony Blair vagy George Bush lelkialkatában és gondolataiban is benne volnának.

Ma, 2006. július 10-én, Gyurcsány Fe-renc napirend előtti bejelentésével véget ért a rendszerváltással kezdődött gyenge és egyre gyengülő magyar parlamentarizmus, és szép csendben visszaállt a Rákosi– Gerő-rendszer. Más a szöveg, más a kenés, még nincs nyílt terror a néppel szemben, még eltűrik a szakszervezeti háborgást, az utcai szövegelést, lehet, hogy ezt ezután is, mert mint kenés, jólesik viszketős tagjaiknak, mosakodás helyett is jól jön, a rend-szervisszaváltás azonban megtörtént. S aki csodálkozik, hogy miért nem a Kádár– Aczél-rendszert váltották vissza, amikor a tömegember arra vágyik és ők maguk is abban szocializálódtak, azoknak elmondjuk, hogy éppen azért nem. Amit a nép óhajt, az tilos. A nép kádári langyra vágyik? Hogyis- ne! Rákosit kap. Mátyás helyett Gordonnal.

Észrevehető, hogy a globalizmus vezérkara most világszerte a zárt, kemény rendszereket szorgalmazza. A megfélemlített és szorongó embereket sokkal könnyebb kirabolni. Ide most diktatúra kell. Kemény, maffiás, mint a Rákosi–Gerőké volt, gátlástalan és magyarellenese. A hatalom már át van játszva az SZDSZ kezébe. Igaz, most csak három minisztere van a hatszázalékos kis pártnak, de van három bizottsága, minden pénz felett rendelkezik, és a Gyurcsány is az ő emberük az MSZP élén, Hiller pedig szintén. Ságvári Endre partizán emléktáblájának leleplezője, egy terrorista zsidó mellett kiálló karrieristácska.

A pénzügyminiszter ugyanezen ülészen egy ellenzéki kérdésre, hogy mi történt a költségvetés egyik nagy, többmilliárdos tételével, nemes egyszerűséggel azt válaszolta, hogy az államtitok. Ő maga tette azzá. Arról tehát kuss legyen. Nos, a Rákosi-rendszer és e között a rendszer között az a különbség, hogy akkor ezt a kérdést: – hol a pénz? – fel sem lehetett tenni, aki mégis feltette és megpróbálkozott a Gazdasági Főtanács – Vas Zoltán moszkovita volt az elnöke eme parlament feletti bizottságnak – elszámoltatásával, az gyorsan börtönben, Szibériában avagy a kötélben találta magát. Ma meg lehet kérdezni, de válasz nincs, illetve a régi: kuss!

Így állunk, magyarok. Honfoglalásunk 1110. és Szent István királyunk megkoronázásának, a kereszténység felvételének ezervalahányadik esztendejében. Nem állunk tehát jól, sőt talán nem is állunk már. Reményünk csak egy lehet: a kivérzett nép mégiscsak felkelt az Újszerzeményi Bizottság kegyetlensége ellen, s egymást követő, elbukott felkelésekben elzavarta. Nincs más teendő most sem. Hiszen éppen olyan kegyetlenek és önzők, mint elődeik voltak. Nem érdemelnek kíméletet.

A nagyobb bajt ma az hozza a nemzetre, aki nem ellenállást szervez, hanem parlamentben odadörögve időt húz, dörgölődzik, elfogadja, sőt keni a tapasztkenést, ahelyett, hogy mint Bocskai hajdúi, vagdalkoznék. A vagdalkozás eredetileg harcot, kardforgatást, pontos odavágást jelentett, nem mint ma, minden irányba való csapkodást. Most az eredeti értelemben, Bocskai kívánsága szerinti vagdalkozásnak volna itt az ideje. De, kérem tisztelettel, legalább kisbaltákat be kéne szerezni.